

იოელის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი ორმოცდახუთი

Jeff Pippenger

2026-02-12

ნომერი ორმოცდახუთი

გადახედვა

ლევიანთა ოცდამესამე თავი ასახელებს სამ გამოცდას ას ორმოცდაათი ათასის ორმოცდამეთუთების პერიოდში. კარვობის დღესასწაულის პირველი დღის გაიგივება ორმოცდამეთუთების დღესთან და შემდეგ ქრისტეს ამაღლებამდე მოწაფეთათვის პირისპირ სწავლების ორმოცი დღის პირველნაყოფთა დღესთან გაიგივება ქმნის საერთო სტრუქტურას, რომელიც წარმოადგენს სამი ანგელოზის უწყებებს.

როცა „სიკვდილი, დამარხვა და აღდგომა“ გამოიყენება როგორც ერთი წინასწარმეტყველური საზღვარი, რომელსაც სამი საფეხური აქვს, როგორც ეს ქრისტეს ნათლობით არის წარმოდგენილი, ვხედავთ, რომ აღდგომიდან ხუთი დღის შემდეგ, პირველნაყოფთა დღეს, შვიდდღიანი უფუარი პურის დღესასწაულის დასასრული წმიდა შეკრებად დგება. ამგვარად, ქრისტეს აღდგომისას, რომელიც პირველნაყოფის შესაწირავს შეესაბამება, მას ხუთდღიანი პერიოდი მოსდევს.

იმ სტრუქტურის დასასრულს, რომელიც იქმნება კარვობის დღესასწაულის პირველი დღის ორმოცდამეთუთ დღის დღესთან გასწორებით, არის კიდევ ერთი სამსაფეხურიანი სასიგნალო ნიშანი, რომელსაც ასევე მოსდევს ხუთი დღე და აღწევს ორმოცდამეთუთ დღემდე.

იმ ორ „სამსაფეხურიან ნიშანს, რომელთაც ხუთი დღე მოსდევს,“ შორის არის ოცდაათდღიანი პერიოდი. როდესაც კარვობის დღესასწაულის პირველ დღეს ვათანაბრებთ ორმოცდამეთუთ დღის დღესასწაულის დღესთან, გვესმის, რომ კარვობის დღესასწაულამდე ხუთი დღით ადრე იყო გამოსყიდვის დღე. გამოსყიდვის დღემდე ათი დღით ადრე იყო საყვირების დღესასწაული. ქრისტეს მიერ პირველი ნაყოფის დღეს მისი აღდგომის შემდეგ პირისპირ სწავლების ორმოცი დღე ემთხვევა საყვირების დღესასწაულიდან ხუთი დღის შემდეგ პერიოდს და გამოსყიდვის დღემდე ხუთი დღით ადრე პერიოდს.

მისი „სიკვდილის, დამარხვისა და აღდგომის“ სამსაფეხურიანი საგზაო ნიშანი, რომელსაც შემდეგ ხუთი დღე მიჰყვება უფუარი პურის დღესასწაულის დასასრულამდე, კვლავ მეორდება ოცდაათი დღის შემდეგ, როდესაც გვევლინება „საყვირების, ამაღლებისა და განკითხვის“ სამსაფეხურიანი საგზაო ნიშანი, რომელთაც შემდეგ ხუთი დღე მიჰყვება ორმოცდამეთუთამდე. საწყისი სამსაფეხურიანი საგზაო ნიშანი ადვილად განისაზღვრება, როგორც ერთი საგზაო ნიშანი სამი საფეხურით,

რადგან იგი უშუალოდ ასეთად არის იდენტიფიცირებული ქრისტეს ნათლობით, რომელიც სიმბოლურად გამოხატავს მის „სიკვდილს, დამარხვასა და აღდგომას“. ნათლობა იყო ალფა წმინდა 1,260-დღიანი პერიოდისა, რომელიც კულმინაციას აღწევდა მის „სიკვდილში, დამარხვასა და აღდგომაში“, რაც იყო ომეგა ამ 1,260 დღისა.

სამსაფეხურიანი გზისანიშნავი ორმოცდამეათედობის პერიოდის დასასრულში წინასწარმეტყველური გამოყენების მეშვეობით უნდა იქნეს ამოცნობილი. ორმოცდაათი დღისგან შემდგარ ორმოცდამეათედობის პერიოდში ერთი და იგივე სტრუქტურა გვხვდება როგორც დასაწყისში, ისე დასასრულში. იმ პრინციპზე დაყრდნობით, რომ ქრისტე დასასრულს მუდამ დასაწყისით ასახავს, შეგვიძლია გამოვყოთ საყვირთა დღესასწაული, რომელსაც მოსდევს ამაღლება, რომელსაც მოსდევს შერიგების დღე, რასაც მოსდევს ხუთი დღე, როგორც ერთი „სამსაფეხურიანი გზისანიშნავი, რომელსაც ხუთი დღე მოსდევს.“

ჩვენ ასევე ვამოწმებთ შემოთავაზებულ სამ საფეხურს ბიბლიური სახელმძღვანელო მითითებებით, რომლებიც ყოველი ამ სამი საფეხურის თავისებურებებს ეხება. ეს სამი საფეხური კვლავ და კვლავ არის წარმოდგენილი ღვთის სიტყვაში. ისინი არიან სამი ანგელოზი; ისინი არიან ეზო, წმიდა ადგილი და უწმიდესი ადგილი; ისინი არიან სულიწმიდის საქმე, რომელიც ამხილებს ცოდვაში, სიმართლეში და სამსჯავროში. საყვირთა დღესასწაულის, ამაღლებისა და შერიგების დღის ამ სამ საფეხურად განსაზღვრა მოითხოვს, რომ ყოველი ეს საფეხური შეესაბამებოდეს უკვე დადგენილ ბიბლიურ მოწმობას.

საყვირები არის გაფრთხილების უწყება და იგი დაკავშირებულია პირველ ანგელოზთან, რომელიც შეჰღაღადებს: „გეშინოდეთ ღვთისა“. ქრისტეს ამაღლება არის მისი მეორე მოსვლის დიდების სიმბოლო, რადგან პირველი ანგელოზის მეორე გამოთქმაა: „მიაგეთ მას დიდება“. გამოსყიდვის დღე არის სამსჯავროს სიმბოლო, ხოლო პირველი ანგელოზის მესამე გამოთქმაა: „დადგა მისი სამსჯავროს ჟამი“. არსებობს რამდენიმე გზა იმის დასადგენად, რომ პენტეკოსტური პერიოდის დასასრულს გზამაჩვენებელში არსებული სამი საფეხურის წინასწარმეტყველური მახასიათებლები წარმოადგენს მარადიული სახარების სამ საფეხურს, სადაც მრავალნი არიან „განწმედილნი, გათეთრებულნი და გამოცდილნი“.

ამგვარად, თქვენ შეგიძლიათ იხილოთ, რომ სამი საფეხურის პირველ საეტაპო ნიშნულში მიეცემა ქერის პირველნაყოფის შესაწირავი, ხოლო სამი საფეხურის უკანასკნელ საეტაპო ნიშნულში — ხორბლის პირველნაყოფის შესაწირავი. ამდენად, თქვენ შეგიძლიათ დაინახოთ, რომ ორმოცდამეათედობის ჟამის ალფას სამი საფეხური აღნიშნავს უფუარ პურს, ხოლო სამი საფეხურის ომეგას საეტაპო ნიშნული აღნიშნავს გაფუებულ პურს. მეტიც, თქვენ შეგიძლიათ დაინახოთ, რომ დასაწყისის სამი საფეხურის საეტაპო ნიშნულში არის ის ადგილი, სადაც ქრისტე ამაღლებულ იქნა, რათა ყველა მიეზიდა, ხოლო დასასრულის სამი საფეხურის საეტაპო ნიშნულში აღიმართება ას ორმოცდაათი ათასის დროშა, რათა წარმართები მიიზიდოს.

პირველი და მესამე ანგელოზი წინასწარმეტყველურ დონეზე ერთი და იგივე ანგელოზია, რადგან პირველი არის დასაწყისი — ხოლო მესამე არის დასასრული. ალფა, პირველი ანგელოზი, აცხადებს სამსჯავროს გახსნას, ხოლო ომეგა, უკანასკნელი ანგელოზი, აცხადებს სამსჯავროს დასრულებას. პირველი ანგელოზის უწყება ძალით აღიჭურვა ისლამის აღსრულებით 1840 წლის 11 აგვისტოს, ხოლო მესამე ანგელოზი ძალით აღიჭურვა ისლამის აღსრულებით 9/11-ზე. და უაიტი გვამცნობს, რომ როგორც პირველი, ისე მესამე ანგელოზის მისია იყო თავისი დიდებით დედამიწის განათება. სხვა მოწმეებიც მრავლად არიან და ისინი უხვ მხარდაჭერას გვაძლევენ ორმოცდამეათე დღის სეზონის სტრუქტურის განსაზღვრად, როგორც იგი წარმოდგენილია ქრისტეს აღდგომიდან ორმოცდამეათე დღემდე არსებულ ორმოცდაათ დღეში, ლევიათა ოცდამესამე თავის პირველი ოცდაორი მუხლით და ლევიათა ოცდამესამე თავის უკანასკნელი ოცდაორი მუხლით. ამ ორ სასიგნალო ნიშნულს შორის, რომლებიც სამ ნაბიჯად აღმართულ, შემდეგ კი ხუთდღიან ნიშნულს წარმოადგენენ, არის ოცდაათდღიანი პერიოდი, რომელიც მეორე ანგელოზს წარმოადგენს.

„სამი ნაბიჯი, რომელსაც მოსდევს ხუთი“ დღეების პირველი სასაზღვრო ნიშანი არის პირველი ანგელოზი; ოცდაათი დღე არის მეორე ანგელოზი; ხოლო „სამი ნაბიჯი, რომელსაც მოსდევს ხუთი“ დღეების მეორე სასაზღვრო ნიშანი არის მესამე ანგელოზი. ეს სამი ნაბიჯი მოიცავს მთელ ორმოცდაათობის პერიოდს ორმოცდაათობამდე, რომელიც შემდეგ აღნიშნავს კარვობის დღესასწაულის შვიდი დღის დასაწყისს, რაც წარმოადგენს გვიანი წვიმის გადმოღვრას კვირადღის კანონის კრიზისის განმავლობაში, რომელიც იწყება კვირადღის კანონით შეერთებულ შტატებში და გრძელდება მანამდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება და კაცობრიობის გამოსაცდელი დრო დაიხურება. ეს სტრუქტურა ღვთაებრივია, მაგრამ იგი წარმოშობს რამდენიმე ძალზე სერიოზულ საკითხს.

სერიოზული განსჯანი

აშკარაა, რომ „საყვირებით, ამაღლებითა და სამსჯავროთი“ წარმოდგენილი გზანიშნული ლაკმუსის და მესამე გამოცდას წარმოადგენს. მესამე გამოცდა ყოველთვის ლაკმუსის გამოცდაა, სადაც ხასიათი ვლინდება, მაგრამ არასოდეს ყალიბდება.

„ხასიათი კრიზისის დროს ვლინდება. როდესაც შუალამისას გულწრფელმა ხმამ გამოაცხადა: ‘აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად,’ მძინარე ქალწულები მილისგან გამოერკვნენ, და გამოჩნდა, ვინ მოემზადა ამ მოვლენისათვის. ორივე მხარე მოულოდნელად იქნა შეპყრობილი, მაგრამ ერთი მზად იყო ამ გადაუდებელი ვითარებისთვის, ხოლო მეორე მოუმზადებელი აღმოჩნდა. ხასიათი გარემოებებით ვლინდება. საგანგებო ვითარებანი ხასიათის ნამდვილ ლითონს ამჟღავნებს. უეცარი და მოულოდნელი უბედურება, დაობლება ან კრიზისი, რაიმე მოულოდნელი სწეულება ან ტანჯვა, რაიმე ისეთი, რაც სულს სიკვდილის წინაშე პირისპირ აყენებს, გამოავლენს ხასიათის ნამდვილ შინაგან არსს. ცხადი გახდება, არის თუ არა ღვთის სიტყვის აღთქმებისადმი რაიმე ნამდვილი რწმენა. ცხადი გახდება, ინარჩუნებს თუ არა სულს მაღლი, არის თუ არა ზეთი ჭურჭელში

ლამპართან ერთად.“

„გამოსაცდელი ჟამი ყველას ეწვევა. როგორ ვიქცევით ღვთის გამოცდისა და შემოწმების ქვეშ? ქრება თუ არა ჩვენი ლამპრები? თუ კვლავაც ანთებული გვყავს ისინი? ყოველი საგანგებო ვითარებისთვის მზად ვართ თუ არა იმასთან კავშირის წყალობით, ვინც სავსეა მადლითა და ჭეშმარიტებით? ხუთ გონიერ ქალწულს არ შეეძლო თავისი ხასიათის გადაცემა ხუთ უგუნურ ქალწულზე. ხასიათი თითოეულმა ჩვენგანმა, როგორც ცალკეულმა პიროვნებამ, თავად უნდა ჩამოვაყალიბოთ.“ Review and Herald, October 17, 1895.

როცა საყვირთა დღესასწაულის საგზაო ნიშანი დგება, შენი ხასიათი სამუდამოდ იბეჭდება, შენ აღმართავ ნიშნად და შენი ცოდვები სამუდამოდ აღიხოცება. სამი საფეხური წარმოადგენს დაბეჭდვის სამ ასპექტს. შუალამის ღაღადის უწყების მოსვლა გამოავლენს მათ, ვისაც ზეთი აქვთ და ვინც ნიშნად არიან აღმართულნი, როცა მათი ცოდვები განიდევნება. უწყება, საქმე და ბეჭედი—all are one waymark. ეს არის საგზაო ნიშანი, „რომელსაც სული სიკვდილთან პირისპირ მიჰყავს“ „მოულოდნელი უბედურების“ გამო. ისლამის საყვირი წარმოადგენს იმ „მოულოდნელ უბედურებას“. იმ დროს უწყება — „აჰა, სიძე მოდის“ — გამოცხადდება კვირის კანონის დადგომამდე ხუთი დღით ადრე, სადაც უწყება იცვლება მესამე ანგელოზის ძლიერ ღაღადად.

სასიგნალო ნიშნის სამი საფეხური წარმოადგენს იმ ელემენტების იდენტიფიცირებას, რომლებიც დაკავშირებულია ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვასა და მათი აღზევებასთან, კვირადღის კანონის წინარე პერიოდში. ნათელია, რომ „საყვირების, ამაღლებისა და სამსჯავროს“ ლაკმუსის გამოცდა წარმოდგენილი იყო ექსეტერის ბანაკის კრებით. შერიგების დღესა და ორმოცდამეათე დღესასწაულს შორის არსებული ხუთი დღე წარმოადგენს იმ სამოცდაექვს დღეს, რომლებიც გადის ექსეტერის ბანაკის კრების დასრულებიდან, 1844 წლის 17 აგვისტოდან, 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე, როდესაც კარი დაიხურა. მილერიტა ისტორიის ეს სამოცდაექვსი დღე უკანასკნელ დღეებს ასახავს, და ამ მხრივ ისინი ას ორმოცდაოთხი ათასის მიერ შუალამის ღაღადის უწყების გამოცხადებას წარმოაჩენს.

ორმოცდამეათედამდე დარჩენილი ხუთი დღე შეესაბამება მილერიტების მიერ შუალამის შემახილის უწყების გამოცხადების სამოცდაექვს დღეს, რაც აგრეთვე ქრისტეს იერუსალიმში დიდებით შესვლით იყო წინასახეობრივად წარმოჩენილი. ამ სამი საფეხურიდან პირველი არის საყვირთა დღესასწაული, რომელიც არის მეშვიდე საყვირი, ანუ მესამე ვაი, ანუ ისლამი უკანასკნელ დღეებში, ხოლო ქრისტეს იერუსალიმში დიდებით შესვლას წინ უძღოდა ვირის ახსნა.

წინასწარმეტყველურად ეს მიუთითებს, რომ სახედრის ახსნა აღნიშნავს დიდებით შესვლის დასაწყისს, რაც შუალამის შემახილია. ბიბლიური წინასწარმეტყველება უკანასკნელ დღეებში უნდა მიესადაგოს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს — მიწის მხეცს, შეერთებულ შტატებს. ისლამი დაარტყამს შეერთებულ შტატებს, როგორც ეს 11 სექტემბერს მოხდა, და ამით აღნიშნავს შუალამის შემახილის გამოცხადების დასაწყისს ისლამის მიერ შეერთებულ შტატებზე განხორციელებული მნიშვნელოვანი დარტყმით, ხოლო შუალამის შემახილის გამოცხადების დასასრულს —

ისლამის მიერ შეერთებულ შტატებზე განხორციელებული კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი დარტყმით, რადგან იესო ყოველთვის რაიმე საქმის დასასრულს მისი დასაწყისით ასახავს.

ორმოცდამეათე დღის მესიჯი არის ხმამაღალი ღაღადის მესიჯი, ხოლო ხმამაღალი ღაღადი უბრალოდ შუალამის ღაღადის მესიჯის გამწვავებაა. მილერიტულ ისტორიაში შუალამის ღაღადი დასრულდა, როდესაც კარი დაიხურა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და ის სრულდება, როდესაც უკანასკნელ დღეებში კვირის კანონის დროს კარი დაიხურება. ორმოცდამეათე დღეს პეტრემ იოელის მესიჯი გამოაცხადა, და ორმოცდამეათე დღე შუალამის ღაღადის ომეგა-დასასრულია; ამიტომ შუალამის ღაღადის ალფა-დასაწყისში პეტრე, წინასწარმეტყველური აუცილებლობის თანახმად, ასევე უნდა წარმოადგენდეს იოელის მესიჯს. შუალამის ღაღადის დროს პეტრე არის საქმეების წიგნის მეორე თავში, ზემოთა ქოხში, მესამე საათზე, და შემდეგ იმავე დღეს, მეცხრე საათზე, ის ტაძარშია და იოელის მესიჯს აუწყებს.

პეტრე არის ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლო ორმოცდამეათეობის დროს, რომელიც შუალამის ძახილის დასასრულია, და იგი არის ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლო შუალამის ძახილის დასაწყისში. ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა და აღდგინება იწყება სახედრის ახსნით, როდესაც ისლამი დარტყმას აყენებს. როდესაც მილერიტებმა ექსეტერის ბანაკის კრება დატოვეს, მათ ეს უწყება მოქცევის ტალღასავით წაიღეს, და სიმბოლურად განასახიერეს ის ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომლებიც იმ გამოცდილებას იმეორებენ.

ეს გამოყენება უფრო სერიოზულ ხასიათს იძენს, როდესაც აცნობიერებ, რომ პეტრე განასახიერებს მათ, ვინც ქადაგებს შუალამის ძახილის უწყებას ორმოცდამეათე დღის პერიოდის ლაკმუსისა და მესამე გამოცდის დროს. ორმოცდამეათე დღეს პეტრესთვის მესამე საათი მას ზედა ოთახში აყენებს, ხოლო ზედა ოთახი ასევე აღნიშნავს ორმოცდამეათე დღემდე არსებულ ათ დღეს. ორმოცდამეათე დღის პერიოდის მეორე გამოცდა არის ოცდაათდღიანი ტაძრის გამოცდა, რომელიც საფუძვლისმდებარე გამოცდას მოსდევს. ტაძრის მეორე გამოცდა ერთგულთ მოითხოვს, რომ რწმენით შევიდნენ უწმინდესში, სადაც მათი ცოდვები აღიხოცება და სადაც ისინი რწმენით ქრისტესთან ერთად სხედან ზეციერ ადგილებში. მოციქულთა საქმეების წიგნი გვამცნობს, რომ პეტრემ თავისი ქადაგება იოელის წიგნზე ზედა ოთახში მესამე საათზე დაიწყო, ხოლო მეცხრე საათზე იგი ტაძარში იყო.

ხოლო პეტრე, თერთმეტთან ერთად წამოდგომილი, აღამაღლა თავისი ხმა და უთხრა მათ: იუდეის კაცნო და იერუსალიმში მცხოვრებნო ყველანო, ეს თქვენთვის ცნობილი იყოს და ყური უგდეთ ჩემს სიტყვებს; რადგან ესენი მთვრალნი არ არიან, როგორც თქვენ გგონიათ, ვინაიდან დღის მხოლოდ მესამე საათია. არამედ ეს არის ის, რაც ითქვა იოელ წინასწარმეტყველის მიერ. ... ხოლო პეტრე და იოანე ერთად ადიოდნენ ტაძარში სალოცავი ჟამისას, მეცხრე საათზე. საქმეები 2:14-16; 3:1.

ქრისტე ჯვარს გააკრეს მესამე საათზე და იგი მოკვდა მეცხრე საათზე. მისი სიკვდილი, დამარხვა და აღდგომა არის ერთი საგზაონიშანი სამი საფეხურით. მესამე საფეხური,

პირველნაყოფთა დღე, იწყებს ორმოცდაათ დღეს, რომლებიც სრულდება ორმოცდამეათედზე. ორმოცდამეათედის პერიოდის ალფაში მესამე და მეცხრე საათი აშკარა დაპირისპირებას წარმოადგენს, რადგან ქრისტე ცოცხალი იყო მესამე საათზე და მკვდარი — მეცხრე საათზე. პეტრე იყო ზემოთა ოთახში მესამე საათზე და ტაძარში — მეცხრე საათზე.

ქრისტეს დროს ორმოცდაათი წმიდა დღის ორმოციქსტობის ჟამი იყო წმიდა წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც უშუალოდ იყო დაკავშირებული ორი ათას სამასი წლის წინასწარმეტყველებასთან. იგი განსაკუთრებით დაკავშირებული იყო დანიელ ცხრის მიხედვით იუდეველ ერზე განსაზღვრული ოთხას ოთხმოცდაათი წლის უკანასკნელ კვირასთან. ის წმიდა კვირა, როდესაც ქრისტემ აღთქმა განამტკიცა, დაყოფილი იყო ორ თანაბარ პერიოდად — 1,260 წინასწარმეტყველურ დღედ. იმ კვირის გული იყო ჯვარი. ჯვარი აღნიშნავს მესამე და მეცხრე საათს, და პეტრეც ორმოციქსტობაზე იმავეს აკეთებს. 34 წელს, იმავე წმიდა კვირის დასასრულს, როდესაც კორნელიუსმა კესარია მარიტიმადან პეტრეს მოუხმო, მეცხრე საათი იყო.

კესარიაში იყო ერთი კაცი, სახელად კორნელიოსი, იტალიური რაზმის ე.წ. იტალიური კოჰორტის ასისტავი, ღვთისმოსავი კაცი, რომელსაც მთელი თავისი სახლეულობით ღმრთისა ეშინოდა; მრავალ მოწყალებას გასცემდა ხალხისთვის და მუდამ ღმერთს ევედრებოდა. მან ნათლად იხილა ხილვაში, დღის მეცხრე საათისას, ღმერთის ანგელოზი, რომელიც შევიდა მასთან და უთხრა: „კორნელიოს!“ ხოლო მან შეხედა მას, შეშინდა და თქვა: „რა არის, უფალო?“ და უთხრა მას: „შენი ლოცვები და შენი მოწყალებანი აღვიდა ღმერთის წინაშე სამახსოვროდ. ახლა კი გაგზავნე კაცები იოპეში და მოაყვანიე ერთი სიმონი, რომელსაც პეტრე ერქმევა.“ საქმეები 10:1–5.

მომდევნო დღეს პეტრე ავიდა სახურავზე სალოცავად, დაახლოებით მეექვსე საათზე.

მეორე დღეს, როდესაც ისინი გზას აგრძელებდნენ და ქალაქს უახლოვდებოდნენ, პეტრე სახურავზე ავიდა სალოცავად, დაახლოებით მეექვსე საათზე. და ძალზე მოშივდა და ჭამა უნდოდა; ხოლო ვიდრე უმზადდებდნენ, ექსტაზში ჩავარდა, და იხილა გახსნილი ცა და რაღაც ჭურჭელი, მისკენ ჩამომავალი, როგორც დიდი ტილო, ოთხი კუთხით შეკრული და მიწაზე დაშვებული; მასში იყო ყოველგვარი ოთხფეხა ცხოველი დედამიწისა, ნადირი, ქვეწარმავალი და ფრინველი ცისა. და მოესმა ხმა: აღდეგ, პეტრე; დაკალი და ჭამე. ხოლო პეტრემ თქვა: არა, უფალო, რადგან არასოდეს მიჭამია არაფერი უწმინდური და შებილწული. და კვლავ მეორედ ელაპარაკა მას ხმა: რაც ღმერთმა განწმინდა, შენ ნუღარ უწოდებ შებილწულს. ეს სამჯერ მოხდა; და ის ჭურჭელი კვლავ იქნა აღტაცებულ ზეცად. საქმეები 10:9–16.

კესარიაში მისვლის მოწოდება პეტრესთვის მეცხრე ჟამს ხდება, როცა ანგელოზი მოდის კორნელიუსთან სალაპარაკოდ. კორნელიუსი წარმოადგენს ღმერთის სხვა შვილებს, რომელთაც კვირადღის კანონთან დაკავშირებით ბაბილონიდან უხმოვენ გამოსვლას. ანგელოზი, რომელიც კვირადღის კანონის დროს მოდის, არის გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმა, რომელიც ბაბილონში ჯერ კიდევ

დარჩენილებს გაქცევისკენ მოუწოდებს. პეტრე არის ას ორმოცდაოთხი ათასი, ხოლო კორნელიუსი — მეთერთმეტე საათის მუშაკნი, რომელნიც პეტრესთვის უწმინდურ ცხოველებად არიან წარმოდგენილნი. პეტრესა და კორნელიუსის ურთიერთობა არის გამოცხადების მეშვიდე თავის ურთიერთობა, სადაც ას ორმოცდაოთხი ათასი გაიგივებულნი არიან დიდი სიმრავლის თანხმლებით. პეტრეს სამჯერ ებრძანა: აღდეგ, დაკალი და ჭამე. როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასს, კორნელიუსისგან მომავალი მოწოდება არის ის ადგილი, სადაც ნიშანს აღდგომა ებრძანება.

კორნელიუსი კესარია მარიტიმაში იმყოფება, რომელსაც ზოგჯერ ზღვისპირა კესარიასაც უწოდებენ. გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავი გვამცნობს, რომ „წყლები“ „ხალხნი და სიმრავლენი და ნათესავნი და ენანი“ არიან. წყლები ისინი არიან, ვინც ღვთის ეკლესიის გარეთ იმყოფებიან, და გამოცხადებაში, ისევე როგორც პეტრეს ხილვაში უწმიდური მხეცების შესახებ, რიცხვი ოთხი მთელ სამყაროს აღნიშნავს. პეტრეს ხილვაში ოთხი სხვადასხვა მხეცია, და ისინი ტილოში ეშვებიან, რომელიც მის ოთხ კუთხეშია დაჭერილი. პეტრესა და კორნელიუსის ურთიერთმიმართებაც ნოეთი და იმ მხეცებით არის წარმოდგენილი, რომლებიც კიდობანში შევიდნენ.

პეტრე იყო იოპიაში, რაც ნიშნავს „ნათელსა და მშვენიერს“, რადგან, როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლო, პეტრე არის წარმართთათვის ნათელი და მშვენიერი დროშა. მეცხრე საათზე წარმართნი იღვიძებენ იმ დროშის მიმართ, რომელსაც და უაითი განსაზღვრავს როგორც შაბათს, ღვთის რჯულს, მესამე ანგელოზის უწყებას და მისიონერებს მთელ მსოფლიოში, რომელთაც უკანასკნელი დღეების უწყება მიაქვთ. კორნელიუსი დროშის მიმართ გამოიღვიძა, როდესაც ანგელოზი მოვიდა მეცხრე საათზე კესარიაში, ზღვის პირას. ორმოცდამეათე დღის კვირა-კანონის დროს ეს უწყება შემდეგ მიდის ქვეყნიერებისკენ — ზღვისკენ.

ნიშნის აღმართვა აგრეთვე წარმოდგენილია როგორც უფლის სახლის აღმართვა მთებზე მაღლა; და პეტრე ლოცულობდა იაფოს მშვენიერი, ნათელი ქალაქის სახურავზე, მეექვსე საათს, მეცხრე საათის საკვირაო კანონის წინასწარ ჟამს. როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი დაიბეჭდება, მსოფლიოში არსებული კრიზისის გარემოებანი მიიზიდავს ღმერთის სხვა შვილებს, რომლებიც ჯერ კიდევ ბაბილონში არიან, რათა ნათელს ეძიონ. ისინი წარმართულნი არიან, რომ იპოვონ პეტრე იაფოში, სახლის თავზე.

პეტრე ასევე იყო კესარია ფილიპეში მათეს მეთექვსმეტე თავში. კესარია ფილიპე, ჰერმონის მთის ძირას, იმავე სახელწოდებას ატარებდა, რასაც ზღვისპირა კესარია, მაგრამ მათ შორის მკაფიო განსხვავება იყო, რადგან ერთი ქალაქი ხმელეთზე იდგა, ხოლო მეორე — ზღვაზე. ქრისტეს ჯვარცმა მესამე საათზე და მისი სიკვდილი მეცხრე საათზე სიცოცხლისა და სიკვდილის მკაფიო დაპირისპირებას აღნიშნავს. პეტრე, ორმოცდამეათე დღის მესამე და მეცხრე საათისას, ზემოთა ოთახიდან ტაძრამდე გაჭიმულ მკაფიო დაპირისპირებას ავლენს. ხმელეთზე მდებარე კესარია თუ ზღვაზე მდებარე კესარია წარმოადგენს მესამე და მეცხრე საათის აუცილებელ წინასწარმეტყველურ დაპირისპირებას, მაგრამ არ არსებობს მესამე საათის შესახებ პირდაპირი მითითება, როდესაც პეტრე კესარია ფილიპეში იყო. ორი თუ სამი მოწმის

მოწმობით ყოველი საქმე მტკიცდება, და ჯვრის მესამე და მეცხრე საათით, ისევე როგორც ორმოცდამეათე დღისას, ორივე სახე ერთი პირის მიერ არის წარმოდგენილი, იქნება ეს ცოცხალი ქრისტე თუ საფლავში მყოფი, ან პეტრე ზემოთა ოთახში თუ ტაძარში.

მესამე მოწმობა, მესამე და მეცხრე საათისა ორ კესარიაში, ორივე შემთხვევაში პეტრეს ამოიცნობს როგორც მთავარ პიროვნებას, როგორც ქრისტე იყო ორმოცდამეათე დღის პერიოდის დასაწყისში და პეტრე იმავე პერიოდის დასასრულს. მესამე საათის ალფა-ხასიათი იგივეა, რაც მეცხრე საათის ომეგა-ხასიათი, რითაც იძლევა ერთ მოწმობას, რომ კესარია ფილიპესი არის ამ ორ კესარიათაგან ალფა. მეორე მოწმობა ის არის, რომ ორივე ქალაქის სახელწოდება ერთია, ამიტომ მთავარი პიროვნების სახელი და ქალაქის სახელიც ერთია. მესამე მოწმობაა ხმელეთისა და ზღვის დაპირისპირება. როდესაც პეტრე კესარია ფილიპეში იყო, მესამე საათი იყო. აქედან უწყება კიდევ უფრო სერიოზული ხდება.

მართებულია ერთი და იმავე სახელის მქონე ორი ქალაქის ურთიერთშესაბამისობაში მოყვანა, რასაც ჩვენ ვაკეთებთ კიდევ; თუმცა, ჯვარზე ქრისტესა და ორმოცდამეათე დღეს პეტრეს მოწმობის საფუძველზე, გამოყენებაში ასევე ვრთავთ მესამე და მეცხრე საათს. ამ სამი ხაზის შეკრებით—ქრისტეს მესამე და მეცხრე საათი, ორმოცდამეათე დღეს პეტრეს მესამე და მეცხრე საათი—ვადგენთ მესამე საათს კესარია ფილიპეში. სწორედ იგივე წინასწარმეტყველური ლოგიკა უნდა იქნეს გამოყენებული კორნელიუსთან მეცხრე საათზე, პეტრესთან მეექვსე საათზე და შემდეგ პეტრესთან კესარია ფილიპეში მესამე საათზე.

პეტრე სამივე სასაზღვრო ნიშნულთან არის; კორნელიუსი კი პეტრესთან ერთად მეექვსე და მეცხრე საათზეა, მაგრამ არა მესამე საათზე კესარია ფილიპეში. ეს ხაზი ურთიერთშეკრულია, რადგან ყოველი საფეხური, შესაბამისად, მესამე, მეექვსე და მეცხრე საათია — კესარია ფილიპედან იოპიამდე და კესარია მარიტიმამდე. ორივე კესარიას თავისი კულტურული ფესვები საბერძნეთსაც და რომსაც უკავშირდებოდა, მაგრამ კესარია ფილიპეს განმასხვავებელი ნიშანი იყო შორეული, მისტიკური წარმართობის განსახიერება, ხოლო ზღვისპირა კესარია იყო სავაჭრო და ადმინისტრაციული ცენტრი, რომელიც ბერძნულ კულტურას რომაულ მმართველობასთან აზავებდა. კესარია ფილიპე საეკლესიო პოლიტიკის სიმბოლო იყო, ხოლო კესარია მარიტიმა — სახელმწიფო პოლიტიკისა.

კესარიიდან კესარიამდე მიმავალ ხაზში იოპე სამ საფეხურს შორის შუა საფეხურია. ეს სამი საფეხური წარმოდგენილია მესამე, მეექვსე და მეცხრე საათებით. ზღვისპირა კესარია მეცხრე საათზე არის კვირის კანონი, როდესაც სახარება წარმართებთან მიდის. ამის წინ სამი საათით, მეექვსე საათზე, პეტრე იოპეშია, ნათელ და ბრწყინვალე ქალაქში. მანამდე კიდევ სამი საათით პეტრე საყვირთა დღესასწაულზეა, მესამე საათზე. კესარიიდან კესარიამდე არის შუალამის ღაღადის პერიოდი. პეტრე წარმოადგენს მათ, ვინც შუალამის ღაღადს აცხადებენ დასაწყისიდან დასასრულამდე, რადგან იესო ყოველთვის დასაწყისს დასასრულთან ათანაბრებს. შუალამის ღაღადი იწყება იქ, სადაც ვირი იხსნება საყვირთა დღესასწაულის გზამარკერზე, სადაც პეტრე

იოელის უწყებას აცხადებს.

პეტრე იმყოფება საყვირების დღესასწაულის სამსაფეხურიან სასანიშნოზე: ამადლება, რომელსაც მოჰყვება სამსჯავრო. იმ სასანიშნოზე, მათეს მეთექვსმეტე თავში, წამოიჭრება საკითხი იმის შესახებ, თუ ვინ იყო ქრისტე. პეტრეს სახელი ეცვლება, და ქრისტე აცხადებს, რომ სწორედ ამ კლდეზე ააშენებს იგი თავის ეკლესიას. კლდე, რომელზედაც ტაძარია აშენებული, არის საფუძველი, ხოლო პეტრე კესარია ფილიპეში წარმოადგენს პირველი ანგელოზის უწყებას, რომელიც საფუძვლიანი უწყებაა. როდესაც პეტრე მომდევნო საფეხურზე მიდის, იოპეში, იგი ამადლება ისე, როგორც ქრისტე ამადლდა პირისპირ სწავლების ორმოცი დღის დასასრულს. ამადლება აგრეთვე პარალელია ჯვართან, ხსნის ისტორიის პირველადი ნიშან-დროშასთან; ხოლო ჯვარი ორ ნაწილად იყოფა — ორ ავაზაკთან, ფარდის გახევასთან წმიდათა წმიდაში, სიბნელესთან და საათებთან.

ახლა კი მეექვსე საათიდან მეცხრე საათამდე სიბნელე ჩამოწვა მთელ ქვეყანაზე. ხოლო დაახლოებით მეცხრე საათზე იესომ დიდი ხმით შესძახა: ელი, ელი, ლამა საბაქთანო? ესე იგი: ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო, რად მიმატოვე მე? მათე 27:45, 46.

იოპეში, მეექვსე ჟამს, პეტრე იმყოფება წინასწარმეტყველური განყოფის წერტილზე — დაკარგულსა და გადარჩენილს შორის, სინათლესა და სიბნელეს შორის, და შუალამის ძახილის დასაწყისსა და დასასრულს შორის. ეს წყვეტა ხაზს უსვამს ას ორმოცდაოთხი ათასის ლაოდიკიური მოძრაობიდან ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიურ მოძრაობაზე გადასვლას. იგი აღნიშნავს ლაოდიკიური მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესიის სრულ უარყოფას. სამსჯავროს ის დახურული კარი, რომელიც შერიგების დღით არის წარმოდგენილი, მოდის ორმოცდამეათე დღის საკვირაო კანონის წინ ხუთი დღით ადრე. ამ სამსჯავროს წინ უძღვის ამადლება, ხოლო მანამდე — საყვირის უწყება. ეს სამი საფეხური წარმოადგენს იმ გზამკვალს, სადაც ღვთის ბეჭედი აღიბეჭდება და შუალამის ძახილის უწყება გამარჯვებული ეკლესიის მიერ ცხადდება მათთვის, ვინც კორნელიოსით არის წარმოდგენილი.

პეტრე ქადაგებს უწყებას ორმოცდამეათე დღესასწაულზე, და ორმოცდამეათე დღე აღნიშნავს შუალამის შეძახილის უწყების დასასრულს. ამიტომ, წინასწარმეტყველური აუცილებლობით, პეტრემ ასევე უნდა იქადაგოს უწყება შუალამის შეძახილის პერიოდის დასაწყისში. დასაწყისი ყოველთვის ასახავს დასასრულს. პეტრეს შუალამის შეძახილის უწყება ძლიერდება, როდესაც ისლამის სახედარი იხსნება და თავს ესხმის შეერთებულ შტატებს, როგორც ეს კვლავ ხდება საკვირაო კანონთან დაკავშირებით. პეტრეს მიერ უწყების ქადაგება ორმოცდამეათე დღის მესამე და მეცხრე საათზე განსაზღვრავს შუალამის შეძახილის დასაწყისსა და დასასრულს.

იმ ხაზში, რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, ორმოცი დღე, რომელიც ქრისტეს ამადლებით სრულდება, ასევე იწყებს ზედა ოთახში გატარებულ ათ დღეს. ამ ათი დღიდან მეხუთე დღეს, გამოსყიდვის დღე მიუთითებს, რომ ისრაელის ცოდვები წარხოცილია და ეკლესიამ თავი განიმზადა. მესამე საათი იყო, როდესაც პეტრე ზედა ოთახში იმყოფებოდა ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე. საკვირაო კანონის მეცხრე საათზე

უწყება იცვლება შუალამიდან ძლიერ ღალატამდე.

პეტრეს მიერ შუალამის ღალატის უწყების გამოცხადება მაშინ ხდება, როდესაც იგი მესამე საათში იმყოფება. ეს უწყება აღნიშნულია საყვირთა დღესასწაულით, როცა ვირი ეხსნება, და ასევე კესარია ფილიპით; ხოლო კესარია ფილიპი პანიუმიც არის. პანიუმი წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე. პეტრე მიუთითებს არა მხოლოდ ისლამურ დარტყმაზე შეერთებული შტატების წინააღმდეგ, როდესაც ვირი ეხსნება შუალამის ღალატის გამოცხადების დასაწყისში, არამედ პეტრე იმავდროულად პანიუმის ბრძოლაშიც იმყოფება, რომელსაც კვირის კანონისკენ მიჰყავს. პანიუმის ბრძოლა შეერთებული შტატების წინააღმდეგ ისლამური დარტყმის პარალელური მოვლენაა.

ამ საკითხებს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.